

so potem podzemelce ali krompir. Sadili so ga, kakor jim je tudi Marija zapovedala, in pridelovali so ga v obilni meri.

Tako so bili rešeni hude lakote. Ker so ga pa le preveč imeli, so se kmalu prevzeli in se norčevali iz te nebeške hrane. Jeli so ga tudi živini klasti. Nad takim početjem se pa božja porodnica razsrdi in jim napove kazen. Korum jame gniti in zaradi tega se ga dandanes toliko pokonča in uniči.

Nastop Blejskega jezera

Nekdaj so bili ondi, kjer je zdaj Blejsko jezero, jako lepi travniki in vrtovi. Skratka, bil je to pravi zemeljski raj. Stala pa je ondi tudi cerkev Marije Device in okoli nje mnogo bivališč.

Vse drugo je bilo lepo v redu, le pokopališča še niso imeli. Morali so torej mrliče drugje zagrebati.

Neke jako prijetne poletne noči, ko se vaščani pozno v noč zunaj, blizu cerkve, hlade in o vsakovrstnih rečeh pomenkujejo, zasliši se sem od cerkve jako mil pa otožen glas: »Naredite in pripravite še pokopališče, ako ne, bode se samo.« Ta glas se je ponavljal trikrat in vsakokrat močneje.

Vaščani pa, prevzetni kakor so bili, se ne zmenijo mnogo za to svarilo, temveč reko: »Tem bolje, naj se le naredi pokopališče samo, ga pa nam ne bode treba.«

In glej! Drugo jutro, ko se prikaže veličastno solnce izzad gora, lesketa se ondi, kjer so bili poprej lepi in cvetoči vrtovi i travniki, prelepo bisernato jezero s cerkvico Marije Device v sredi.

Strah v Poljanah pri pokopališču

Enkrat gre nek čevljar pozno ponoči iz mesta domu po cesti proti Poljanam. Bil je malo natrkan in je cesto meril od jedne strani do druge.

Ko pride blizu pokopališča, kar skoči neznansko velik črn pes izza grmovja predenj. On se tako prestraši, da kar obmolkne in obstoji. Še celo svojo kvantarsko pesmico, ki jo je ravno pel, je pozabil za trenutek. Pa vendar se kmalu ojači in ujezi ter reče:

»Ako si pes, pojdi kamor ti drago, ako si pa hudič, pa pojdi v pekel, od koder si prišel.«

Pes pa zarenči in se dolgo časa suče okoli njega. Čevljarja je bilo zdaj malo strah in se začne prekríževati.

Zdaj se izgubi pes od njega ter gre proti vodi, kjer je ravno nek tolmun bil in poskoči s tako močjo v vodo, da se na vse strani poškropi. Še celo čevljarja je mnogo kapljic zadelo. Kamor pa je pala kaka kapljica, speklo ga je, kakor bi ga bil kdo s kropom polil.

Zdaj se čevljar kar v dir spusti in se še nazaj ne upa pogledati, ker je slišal, da je hudir že nekoga požrl, ko se je pri takem slučaju nazaj ozrl. Ves spehan in truden prisopiha domov. Tudi pijanost mu je hudič pregnal iz glave.

Hudič in žena

Enkrat, ko je glavar vseh hudičev, Lucifer, obhajal obletnico svojega izgnanja iz raja, napravi veliko pojedino svojim podložnikom. Pri tej pojedini so se jako

dobro imeli. Tudi pijače je bilo toliko, da so se je vsi izvrstno navlekli in skoraj ves pekel narobe obrnili.

Lucifer, gospodar spodnjega sveta, je nad tem početjem, akoravno je tudi precej natrkan, vendar le nejevoljen. Srdit izžene vse pomagачe hudičke iz pekla in jim veli: »Idite, srboritniki, na zgornji svet, pridno delajte in lovite ter mi priženite mnogo ljudi za družčino. Kdor bode priden, prejel bode plačilo, kdo bo pa len, pa kazen.«

Tako gredo in delajo vsak po svoje, kakor tisti, ki je s svedrom kravo drl. Omenim naj le dva kot zastopnika, jednega pridnih, drugega lenih.

Ko se vrnejo, reče prvi: »Še ves pijan od včerajšne gostije pridem ravno na neko ženitovanje. Ondi napravim zdražbo in sovraštvu med družbo, da se jamejo pretepati in da naposled ženina ubijejo.« Lucifer mu reče: »Dobro si jo zadel. Pojdi tje v hram in ga pij na moje zdravje, kolikor se ti ga le poljubi; drugo plačilo prejmeš pozneje.«

Drugi pristopi ter pravi: »Jaz pa pridem k neki vdovi, ki je ravno hotela močnik zabeliti, ktereга je skuhala iz zadnje moke, kar jo je še imela pri hiši. Z zabelo vred prekucnem ji po pepelu vso jed. Nadejal sem se, da bode žena klela in se togotila nad to nesrečo, ali ni črhnila besedice.

Dražil in nagajal sem ji še dolgo, ker se ji je ravno mudilo k vaškemu graščaku pšenico žet iti, tako, da se ji je zakasnilo, da ni mogla v pravem času priti, kakor je bila obljubila, misleč, da jo bodo vsaj grajščakovi priganjači s korobačem našvrkali, ker ji jaz nisem mogel dovolj hudega prizadeti.«

Lucifer pa mu reče: »Za kazen, ker si se slabo obnesel, moraš zdaj sam iti delat na mesto vdove in plačilo, ktero dobiš, moraš tudi njej izročiti.« Rad ali nerad moral je hudič ubogati, drugače bi mu bilo še kaj več priletelo.

Gre torej in se ponudi vdovi, da hoče on namesto nje danes delati. Vdova ga ne spozna, ker se je preoblekel in se jako razveseli.

Hudič pa, ne bodi len, gre in se uleže na vrtu v senco pod staro tepko. Vdova misli, da gre na delo ter ga pusti pri miru. Ko pa gre okoli desete ure malo na vrt, ga najde spečega pod staro tepko. Urno vzame korobač v roke, ki je visel na hlevovem zidu, in ga prav dobro našvrka rekoč: »O ti grdavs nemarna ti! Ali tukaj žanješ, lenoba zaspana ti! Le počakaj, ti jih bodo že še grajščakovi priganjači našteli, da jih bodeš kar vesel.«

Hudič gre zdaj potepeno, kakor kak pes, ki je pečenko ukradel, v graščino na delo ter pove ondi, namesto koga da je prišel. Ondi ga ženejo na neko pšenice polno njivo rekoč: »Ako ne požanješ te pšenice takrat kot drugi delavci, bodeš pretepen, da bode vse capljalo od tebe in da bodeš v ruti čreva nesel na svoj dom. Ako jo pa požanješ poprej, kakor drugi, dobiš za plačilo pšenice, kolikor jo boš nesti mogel.«

Hitro se hudič pripravi in začne srp brusiti ter ga brusi do dveh popoldne medtem, ko so drugi že več kot pol dne želi. Potem pa pljune v roke in začne kaj ročno žeti.

Drugi se mu pa posmehujejo rekoč: »Mrčni smo, kdaj in kako boš ti, paglavec, požel vso pšenico na tej njivi.«

On se pa ne briga za druge okoli njega, marveč žanje svojo pot dalje.

Pa kako se zavzemo, ko je on do južine že vso pšenico požel, v snope povezal in na kupce znosil.

Zdaj pa tirja svoje plačilo, namreč toliko pšenice, kolikor jo nesti more.

To mu dovolijo.

Hitro zveže on vso pšenico, ki jo je požel, v en sam snop, ga vrže čez ramo ter ga nese.

Graščak pa in drugi ga srepo gledajo in si ne vedo kaj. Kmalu se spomnijo pripomočka. Imeli so namreč jako huđega bika, ki je vsakogar pomandral, kdor mu je le blizu prišel. Tega izpustite nanj.

Ko pa huđič bika ugleda, se mu nasmehne, ga zgrabi za rep in smuk čez ramo ž njim, ter maha obložen rohljaje se proti vdovinem domu.

Graščak in delavci pa še bolj debelo gledajo za njim kot poprej. Zdaj nihče ni več dvomil, da je bil res sam peklenšček.

Ko huđič vdovi prinese veliko plačilo tistega dne, se vrne zopet v pekel nazaj, ker je preстал kazen.

Vdova pa je veselo in srečno živela še mnogo let do smrti. In pšenica se ji ni zmanjšala in meso tudi ne, ko je bika zaklala, temveč vedno je imela vsega dovolj.

Dragi bralec! Ako pa hočeš kaj več zvedeti o vdovi, pojdi gori k Rovtarji in povedali ti bodo vse natanko njeni sosedi, kajti jaz nisem hotel potem več poslušati, ko so mi dali iz naprstnika jesti in iz rešeta piti, da sem se do dobrega upijanił.

Zvon v jezeru

Neka bogata gospa, doli v Gameljnah nekje doma, enkrat prav hudo zbolí. Obljubi pa, da, ako ozdravi do dobrega, bode dala uliti velik zvon, ki bode gori »v jezeru« oznanjeval slavo Marije Device.

Gospa res kmalu popolnoma okreva in spolni tudi zvesto svojo obljudo. Ko je zvon dovršen, pripeljejo ga gori do jezera. Denejo ga v čoln in ga hočejo čez jezero v cerkvico Marije Device pripeljati. Komaj pa ga pripeljejo do srede, se zvon izmuzne iz čolna in se potopi v globočino z velikim štrbunkom.

Tako se je zgodilo, kakor je gospa želela, ker je rekla, da bode zvon oznanjeval »v jezeru« in ne »na jezeru« Mariji čast in slavo.

Tako se sliši še dandanes vsak petek in soboto zvečer milo zvonjenje zvona v jezeru.

Pravijo tudi, da je nekdo, ko se je kopal v jezeru in prišel ravno do dna na enem mestu, kjer je zvon, videl, da čuvajo velike kače zvon v globočini, da ga nikdo ne more na površje dovesti.

Kako je nekega vojaka strašilo, ko je šel na odpust

Nek vojak, tam gori iz Podobéna doma, je bil mnogo let pri vojaki. Kakor skoro vsak, se tudi ta ni drugega naučil, kakor prav po peklenško rentaćiti in kleti. Sicer je pa imel od narave tudi usmiljeno srce in je mnogemu revežu podaril kako darilce.

Ko odsluži svoja leta, dajo mu odpust in on gre domu.

Bila je pa že trda noč, ko koraka po cesti proti domu. Ves v sé zamišljen skoro ne opazi, da je priletel iz grmovja zajček in da okoli njega skače. Ravno posije bleđa lunica izza oblakov, ko zajček njemu ravno med nogami skozi zleti.

Vojak se predrami iz svoje zamišljenosti in se ujezi nad to malo živalico, ki mu ne da miru. Urno izdere sabljo, prav robato zarentaći ter mahne po zajčku. (Bil je namreč v vojaški opravi, ker je njegova obleka že davno razpala.) In v tem hipu skakljata dva zajčka okoli njega.

On se zdaj še bolj razjari in jame z vso močjo mahati po živalicah. Pa bolj ko udriha in klesti, bolj se množijo zajčki, tako da je naposled vse črno mrgolelo samih